

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Efterårsagitationen

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1942

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

[Efterårsagitationen](#) 3

[Efterårsagitationen](#) 4

[Efterårsagitationen](#) 5

[Efterårsagitationen](#) 6

[Efterårsagitationen](#) 7

[Efterårsagitationen](#) 8

[Efterårsagitationen](#) 9

[Efterårsagitationen](#) 10

[Efterårsagitationen](#) 11

[Efterårsagitationen](#) 12

[Efterårsagitationen](#) 13

[Efterårsagitationen](#) 14

[Efterårsagitationen](#) 15

[Efterårsagitationen](#) 16

[Efterårsagitationen](#) 17

[Efterårsagitationen](#) 18

[Efterårsagitationen](#) 19

[Efterårsagitationen](#) 20

[Efterårsagitationen](#) 21

[Efterårsagitationen](#) 22

Efterårsagitationen

EFTERAARS AGITATIONEN 1942

ET PAR ORD TIL AGITATORERNE
VED DEN FORESTAAENDE
AGITATION

Trykt som Manuskript

UDGIVET AF SOCIALDEMOKRATISK FORBUND

1942

Efterårsagitationen

Vort Partis Agitation havde i 1941 den store Opgave at vende Strømmen efter Tilbagegangen i Partiets Medlemstal det foregaaende Aar, en Tilbagegang, der hovedsagelig maatte tilskrives de forværrede økonomiske Forhold i Landet og den Omstændighed, at den aarlige Agitationskampagne i det store og hele bortfaldt i Aaret 1940.

Opgaven i 1941 blev løst paa den smukkeste Maade med en paa Trods af Vanskelighederne opnaaet *Fremgang paa 5054 Medlemmer*, et yderst godt Resultat, der viser, at Troen paa vort Parti, Sammenholdet og Viljen til Fremgang stadig og usvækket er til Stede.

En Opgave, der maa og skal løses!

For Efteraaret 1942 er Opgaven at fortsætte denne Fremgang, og enhver Agitator vil være klar over, hvilken Betydning det har baade i Dag og med Henblik paa Fremtiden, at Partiets organisatoriske Position ikke alene forbliver urokket, men underbygges yderligere ved Tilgang af nye Tusinder.

*Det kan nemlig gøres! Der vil vel være Agitatorer, der har Blikket heftet for stærkt ved Tidens Vanskeligheder. Til dem skal det siges — og til alle gode Partifæller for den Sags Skyld —, at hvad der lod sig gøre i Fjor ogsaa er muligt i Aar. Vanskelighederne er ikke blevet større. I det store og hele er Situationen her i Landet den samme som i Fjor. Paa Beskæftigelsens Omraade er der endda en yderligere Bedring i Forhold til den foregaaende Sommers Beskæftigelse, der dog var særdeles god. Og *Beskæftigelsen betyder, som det er alle Agitatorer bekendt, adskilligt for den sunde Optimisme, som vi maa bygge paa, og for Evnen til at betale det beskedne Kontingent, der kræves for at blive Medlem af det danske Socialdemokrati.**

Beskæftigelsespolitikken har givet Arbejde og Fortjeneste.

Det vil ikke i Agitationen være nødvendigt at bruge mange Tal for at illustrere Beskæftigelsens Omfang i dette Aars Sommer. Alle ved, at Arbejdsløsheden har været nede paa et Minimum i de Maaned, der er gaaet.

Meget stærkt medvirkende hertil har *det Offentliges Indsats* været. Det er værd at betone dette, og det er en Selvfølge, at *Socialdemokratiets Repræsentanter i Kommunerne, paa Rigsdagen og i Regeringen har følt det som en Hovedopgave at bidrage til Gennemførelsen af de mange offentlige Foranstaltninger, der paa mange forskellige Omraader paa Land og i By har skabt Beskæftigelse og Fortjeneste til den arbejdende Befolkning.* Af Staten alene er der siden 1. April 1940 stillet ca. 850 Mill. Kr. til Raadighed, der vil medføre Arbejder paa omkring 1½ Milliard Kroner og en Beskæftigelse paa ca. 140.000 Mand i eet Aar.

Det er givet, at dette er en vældig Stimulans til det samlede Erhvervsliv, og at disse Foranstaltninger, naar de indirekte Virkninger tages med i Betragtning, betyder Arbejde og Fortjeneste til mange flere end de nævnte 140.000 Mand. *Ikke mindst de fagorganiserede Arbejdere bør kunne forstaa, hvor værdifulde disse Bestræbelser har været i den nuværende Tid.*

De Midler, Staten saaledes har anvendt paa Beskæftigelsesforanstaltninger, er væsentligst tilvejebragt ved Laan af de ledige Penge. Det kan altsaa ikke med Rette paastaas, at de private Muligheder for Beskæftigelse er forringet. Tværtimod er en Del af de ledige Penge kommet til at gøre Nytte paa denne Maade.

Overenskomstmæssig Løn ved Nødhjælpsarbejde og Henvisning til Landbrugsarbejde.

I Forbindelse med Beskæftigelsesforanstaltningerne henledes Opmærksomheden paa de Ændringer vedrørende Lønbestemmelserne, der i Sommeren 1941 gennemførtes efter Forslag af Arbejds- og Socialministeren i Loven om offentlige Arbejder og Beskæftigelse af arbejdsløse (Nødhjælpsarbejder). Efter disse Ændringer skal der betales den almindelige *overenskomstmæssige Løn for Akkordarbejde*, og disse Arbejder skal udføres i Akkord, medmindre økonomiske eller tekniske Grunde maatte være til Hinder derfor.

I Loven om *Sikring af Landbrugets Arbejdskraft*, saaledes som den vedtoges af Rigsdagen i April Maaned i Aar, er det lykkedes at faa indført forskellige Forbedringer, hvoriblandt en principielt værdifuld Bestemmelse om, at der *skal ydes tarifmæssig Løn til de Arbejdere, der henvises fra anden Beskæftigelse til Landbrugsarbejde.* De i Loven fastsatte Lønninger svarer til de Lønninger,

Efterårsagitationen

der er indeholdt i Dansk Arbejdsmands Forbunds Overenskomst for Landbrugsarbejde paa Lolland-Falster.

Under de givne Forhold har en Lovgivning af denne Art ikke kunnet undgaas, og det er da en Fordel, at man nu har faaet fastsat overenskomstmæssig Løn for de henviste Arbejdere.

Forbedret Ferieordning for Medhjælpere.

For Landbrugets Arbejdere har det Interesse, at der i Foraaret 1941 gennemførtes en Ændring i Loven om Retsforholdet mellem Husbond og Medhjælper, hvorved *Medhjælpernes Feriedage fordobledes*. For Eks. har en Medhjælper, der har tjent et Aar, Ret til Ferie i 12 Søgnedage. Derved er Medhjælperne i Feriespørgsmaalet faktisk kommet paa Niveau med andre Arbejdere.

Ændringerne i Sociallovgivningen.

Vi har anset en mere udførlig Omtale af den sociale Lovgivning for at have Værdi, og en saadan Omtale findes Side 8 ff.

Her skal vi blot nævne Betydningen af, at man ved Bedømmelse af denne Sag er opmærksom paa, at der fra de andre Partiers Repræsentanter i den nedsatte Kommission er givet *utvetydige Tilsagn om, at Arbejdsløshedskasserne, hvis de kommer i Vanskeligheder, skal have Støtte fra Staten*.

Som et første synligt Resultat af dette Tilsagn kan nævnes en gennemført Lov, der bestemmer, at der ved Beregningen af det Offentliges Tilskud til Arbejdsløshedskasserne *ogsaa skal medregnes de Frikontingenter*, som indrømmes bl. a. i Henhold til Beskæftigelsesloven, Loven om Ungdomslejre og Loven om Kontingentfrihed for de Arbejdere, der er beskæftigede i Udlandet. Statens Udgifter til Arbejdsløshedskasserne i Henhold til denne Lov er beregnet til ca. $2\frac{1}{4}$ Mill. Kr. for Tiden indtil 1. Januar 1943.

Løn og Priser.

Det er ikke Stedet her at udrede det omfattende Problem Løn- og Prisudviklingen. Baggrunden: den økonomiske Situation under Krig og Besættelse maa forudsættes bekendt. Vort Parti er ikke indforstaaet med den Udvikling, der har fundet Sted, hvorved Arbejderne gennem den betydelige Nedgang i Reallønnen har maattet bære tungere Byrder end rimeligt er i Forhold til visse andre Grupper i Samfundet. Paa den anden Side kunde det naturligvis ikke ventes, at Reallønnen skulde kunne bevares under de givne Forhold. Det er heller ikke sket i noget andet Land.

Af Oplysninger i De samvirkende Fagforbunds Blad »Arbejderen« for 15. Juni i Aar fremgaar, at den stedfundne Lønstigning indtil dette Tidspunkt svarede til ca. Halvdelen af Prisstigningen, hvilket svarer til, at Realløntjenesten ligger 18 pCt. under Før-

Efterårsagitationen

krigsniveauet. Til Sammenligning anføres i »Arbejderens« Oplysninger om Forholdene i Sverige, hvoraf det fremgaar, at Realtimelønnen i dette Land laa ca. 15 pCt. under Førkrigsniveauet.

Der kan altsaa ikke siges at være nogen større Forskel, og de to Landes forskellige Situation maa ved en Sammenligning ogsaa tages i Betragtning.

Dette kan maaske tjene til at korrigere altfor pessimistiske Opfattelser af Lønudviklingen i Danmark under Krigen.

Lykkeligvis synes den senere Tid at vise, at Prisstigningerne er nogenlunde standset. For en lang Række vigtige Forbrugsvarer er der fastsat Maksimalpriser, og for andre vigtige Varer er Priserne holdt nede ved Tilskud fra Staten.

Rabatkortene til mindrebemidlede.

De Rabatkort til Kød, Flæsk, Smør m. m., der uddeles ved Statens Foranstaltning, er en Haandsrækning til den mindrebemidlede Del af Befolkningen. Til disse Rabatkort og lignende Ydelser: Smørrabatordning for mindrebemidlede Børn, Tilskud til Rugbrødsprisen, Tøjkort og Forøgelsen af Bevillingen til Smørkort paa Grund af Margarinesalgets Ophør yder Staten nu et Beløb af *op imod 100 Mill. Kr. aarlig.*

Alders- og Invaliderrentenydere har faaet fuld Udligning.

For Alders- og Invaliderrentens Vedkommende er Forholdet det ganske særlige, at der er givet fuld Udligning i Henhold til de skete Prisstigninger, og til de sædvanlige Terminer. Desuden er der ydet forskellige Ekstrabeløb, og det Beløb, der staar til Raadighed for Kommunerne til personlige Tillæg, er forhøjet fra $7\frac{1}{2}$ pCt. til 12 pCt.

Denne Omstændighed er et af de store Lyspunkter i den nuværende Tid, og det er en Selvfølge, at vort Parti har holdt stærkt paa, at de Gamles og Invalidernes beskedne Kaar ikke maatte forringes.

En sund økonomisk Politik er af livsvigtig Betydning for Arbejderne.

Af Betydning ikke mindst for Arbejdere og andre Smaakaarsfolk er det, at der i disse Aar har været ført en sund økonomisk Politik her i Landet. Bestræbelserne er gaaet ud paa at bremse en unødigt Opskrining af Priser og Værdier, og disse Bestræbelser tager klart Sigte paa Fremtiden. Krigen er dog en forbigaaende Tilstand. Naar Krigen er endt, og vi skal vende tilbage til normale Forhold, vil det være en stor Fordel, at vi ikke med Hensyn til Priser og Værdier har fjernet os for langt fra, hvad mere normale Tilstande kan bære. Forrige Efterkrigstids Kriser, Krak og omfattende Arbejdsløshed er i saa Henseende et afskrækkende Eksempel ikke mindst for Ar-

Efterårsagitationen

bejderne. Udover at det efterhaanden er lykkedes at faa Priserne nogenlunde i Ro, har det i saa Henseende Betydning, at *Spekulationen i Værdipapirer og fast Ejendom er hæmmet* ved forskellige gennemførte Foranstaltninger som *Børsskatten* (en særlig Stempelafgift paa Værdipapirer, der omsættes til særlig høj Kurs), midlertidige *Ændringer i Ligningsreglerne* angaaende Fortjeneste og Tab ved Salg af Aktier o. l. Værdipapirer og Loven om *midlertidig Begrænsning af Adgangen til at tinglyse Gæld paa fast Ejendom*. Senest er gennemført Foranstaltninger til Baandlæggelse af de saakaldte »ledige Penge« gennem forskellige Former for Optagelse af Statslaan og en Skærpelse af Bestemmelserne om Pengeinstituternes Kassebeholdninger.

Nutidens Vanskeligheder og Fremtiden.

I den økonomiske og sociale Politik tages der altsaa dels Sigte paa de øjeblikkelige Fordelingsproblemer og dels ogsaa paa, hvorledes Fremtiden skal forme sig, naar Krigsforholdene engang hører op. I begge Henseender er det en given Ting, at vort Partis Bestræbelser gaar ud paa ved Fremme af sunde Erhvervsforhold, Orden i Statens Finanser og Støtte til forskellige Former af Beskæftigelse at værne om Arbejderes og andre Smaakaarsfolks Interesser og tilrettelægge Mulighederne for Genoptagelsen af en social fremadskridende Udvikling, naar normale Tider kommer igen.

Til Understregning af Socialdemokratiets Vilje og Evne til en Politik, der gavner de brede Lag, bør Agitatorerne ogsaa henvise til Udviklingen i Aarene 1929—39, hvor de politiske og økonomiske Tilstande og ikke mindst vort Partis voksende Styrke organisatorisk og politisk muliggjorde Gennemførelsen af en storstilet social Reformpolitik.

Kravet til os i Dag.

I Dag gælder det om at styrke Fronten baade til Dagens Gerning under vanskelige Vilkaar og til Fremtidens Indsats. Vi har ikke haft hverken kommunale Valg eller Rigsdagsvalg i disse Aar. Saa meget mere er der Brug for den Manifestation, der ligger i en Styrkelse af Organisationerne gennem en Forøgelse af Medlemstallet. Det er den yderst vigtige Opgave, Socialdemokratiets Agitatorer skal løse i Efteraarets Agitation, og det kan gøres, som det kunde gøres i Fjor.

Hertil behøves kun, at hver enkelt Agitator gør sin Pligt overfor sit Parti og sin Bevægelse og med Styrke bidrager til at skabe Forstaaelse for, at vort Partis Politik i Dag er den eneste mulige og rigtige.

DEN SOCIALE LOVGIVNING

Den 8. April 1941 nedsatte Regeringen et Udvalg under Forsæde af Arbejds- og Socialminister *Johs. Kjærhøjl* til Overvejelse af forskellige Ændringer i Arbejds- og Forsorgslovgivningen.

Socialdemokratiet fandt det urimeligt at rejse Sagen under den nuværende Situation, men stod ene med denne Opfattelse. De andre 4 Partier i Samarbejdet krævede Revision af Lovgivningen paa visse Punkter, og under Hensyn til, at man i det mindste fra eet af Partierne gjorde en Drøftelse af Lovændringer til Betingelse for fremtidig ekstra Hjælp til Arbejdsløsheds-kasserne, maatte Socialdemokratiet anse en Afvisning af Spørgsmaalene for uforsvarlig. En Standsning af Lovgivningen om ekstra Hjælp til Arbejdsløsheds-kasserne kunde man ikke udsætte Arbejderbefolkningen for.

Efter knapt et Aars Arbejde afgav Udvalget sin Betænkning den 27. Februar 1942, og Ændringsforslagene til de forskellige Love blev fremsat i Folketinget den 15. April.

Revisionen af Arbejdsløsheds- og Forsorgslovgivningen er nu gennemført. Resultaterne opfordrer ikke til Begejstringsudbrud, men det skal dog siges, at de gennemførte Ændringer ikke rører den hidtidige Lovgivnings Principper. Paa Forsorgslovens Omraade er den væsentligste Ændring, at Reglerne om Retsvirkninger af Kommunehjælp er blevet noget skærpet, og for Arbejdsløshedslovens Vedkommende har Ændringerne hovedsagelig til Hensigt at hidføre en mere effektiv Kontrol.

Om det samlede Resultat siger »De samvirkende Fagforbunds« Blad »Arbejderen« den 15. Juli:

»Ved den nu gennemførte Revision er Arbejdsløsheds-kassernes Selvstyre ikke blot forblevet uantastet, men Kasserne har ogsaa opnaaet, at de kan paaregne Statens Bistand til Fortsættelse af deres Arbejde, dersom de grundet paa de særlige Forhold skulde komme i økonomiske Vanskeligheder. Dette er et Lyspunkt ved hele denne Sag, og dertil kommer endvidere, at den saa ihærdigt krævede Revision af Sociallovgivningen nu har fundet Sted med Tilslutning fra de fem samarbejdende Partier, saaledes at der blandt Partierne er tilvejebragt større Samstemmighed om Linien for den fremtidige Udvikling i socialpolitisk Henseende. Dette vil formentlig betyde, at den i mange Henseender uheldige Diskussion om denne Sag endelig ophører og at der er skabt det Grundlag, hvorpaa fremtidige Forbedringer skal opbygges.«

ARBEJDSLØSHEDSLOVEN

Der vil i det følgende, saa klart som det er muligt paa den begrænsede Plads, blive redegjort for

- 1) de Revisionskrav, der oprindeligt blev fremsat,
- 2) de Forslag om Ændringer i de hidtidige Love, der i Overens-

Efterårsagitationen

stemmelse med Revisionskommissionens Betænkning blev fremsat paa Rigsdagen den 15. April,

- 3) de Lempelser, det under Sagens Behandling lykkedes vore Repræsentanter i Regering og Rigsdag at opnaa.

Arbejdsløshedskassernes Opbygning.

Visse Kredse har gennem mange Aar næret et brændende Ønske om at kunne komme Fagforeningerne til Livs gennem en Adskillelse af Fagbevægelsen og Arbejdsløshedskasserne. Man mente, at nu var Chansen der; men de Krav om »Reformer«, der er blevet rejst paa dette Punkt, er med Held tilbagevist. Det lykkedes ikke for Fagbevægelsens Modstandere at ramme det kollektive Lønssystem (som jo i sidste Instans var Skydeskiven) ved Forsøgene paa at undergrave Tilknytningsforholdet mellem Fagforeningerne og Arbejdsløshedskasserne.

Loven giver ganske vist — som hidtil — en teoretisk Mulighed for Oprettelse af Kasser uden om Fagforbundene, men Kravene til Arbejdsløshedskasserne med Hensyn til en fast Medlemsbestand er saa strenge, at kun Fagforeningerne kan yde den nødvendige Garanti.

Det eneste reelle, der er sket i Forholdet mellem Fagforeninger og Arbejdsløshedskasser, er, at Kontingentet for de Medlemmer af Arbejdsløshedskasserne, der ikke tillige er Medlemmer af vedkommende Forbund, for Fremtiden højst kan sættes til $33\frac{1}{3}$ pCt. højere end det ordinære Kontingent.

Kontrollen.

De oprindelige Krav paa Kontrollens Omraade — fremsat af Venstre med Støtte af de Radikale — gik ud paa *en uafhængig Kontrol*, d. v. s. at Kontrollen skulde skilles fra Fagforeningerne og udøves af Kommunen eller et særligt Udvalg. Dette blev tilbagevist; derimod kunde Forhandlinger om visse skærpente Kontrolforanstaltninger ikke ubetinget afvises, da der desværre var forskellige uheldige Eksempler at henvise til.

Resultatet blev da Bestemmelserne om *Arbejdskortene*, der træder i Kraft den 1. Oktober. Enhver Person over 18 Aar (undtagen Tjenestemænd o. l.), der efter denne Dato træder i andres Tjeneste, skal være forsynet med Arbejdskort, og i Løbet af et Aar skal *alle*, der udfører lønnet Arbejde, skaffe sig et Kort — uanset om de har staaet i Arbejde hele Tiden.

Kortet udleveres i Arbejdsløshedskassen eller paa Socialkontoret. Saa længe vedkommende er i Arbejde, opbevares det hos Arbejdsgiveren, der ved Arbejdets Ophør udleverer det med Paategning om Datoen for Fratrædelsen samt Meddelelse om den oppebaarne Fortjeneste inden for de sidste 6 Maaneder. *Al anden Paategning er for-*

Efterårsagitationen

budt, og hvis Arbejdsgiveren ved Forsømmelighed i Omgangen med Arbejdskortene paafører Arbejderen Tab, er han pligtig at erstatte Tabet.

Denne sidste Bestemmelse blev indføjet under Sagens Behandling paa Rigsdagen.

Naar Arbejderen har sluttet sit Arbejde og har faaet Kortet udleveret, skal dette afleveres i Arbejdsløshedskassen (eller paa Socialkontoret), hvor et nyt Kort udleveres.

Dette sindrige System er Venstres Opfindelse. Det bliver utvivlsomt en meget kostbar og uhaandterlig Ordning, og Nyttens deraf vil blive ringe i Forhold til Omkostningerne.

De unges Stilling.

Overfor de unge var der fra Venstre i første Omgang lagt op til et større Angreb, idet Partiets oprindelige Standpunkt var, at de ikke skulde kunne arbejdsløshedsforsikres før det fyldte 25. Aar. Under Forhandlingerne i Revisionsudvalget naaede man frem til en Ordning, hvorefter Statstilskudet til *Ikke-Forsørgere* under 25 Aar kun maatte udgøre $\frac{2}{3}$ af Tilskudet til *Forsørgere* i samme Aldersklasse. Under Forhandlingerne paa Rigsdagen lykkedes det at faa de $\frac{2}{3}$ forhøjet til $\frac{3}{4}$, hvilket svarer til den Forskel der hidtil har været mellem Maksimumssatserne for henholdsvis Forsørgere og Ikke-Forsørgere med under 8 Aars Medlemstid.

Venstres Krav om Afskaffelse af den Ordning, hvorefter Udlærlinge kan faa Ret til Understøttelse kort efter Læretidens Udløb, blev ogsaa tilbagevist, men de formelle Betingelser for de unges Ret til Understøttelse er dog noget skærpet, idet der for Ikke-Forsørgere under 22 Aar kræves 26 Ugers Arbejde i Løbet af 18 Maaneder, før Understøttelse kan opnaas. Denne Regel lempes dog paa forskellig Maade, idet Arbejde uden for Kassens faglige Omraade, Deltagelse i faglige Dagkursus samt Ophold paa Ungdomslejr *medregnes* som Arbejdsperiode.

Herved vil de unge normalt være i Stand til at skaffe sig Arbejdsuger nok til at blive understøttelsesberettigede, hvis ordinært Arbejde ikke kan opnaas.

Sæsonarbejderne.

Venstre ønskede først, at Sæsonarbejdere skulde *udelukkes* fra Understøttelse uden for Arbejdssæsonen og stillede derefter Forslag om, at der ikke skulde gives Statstilskud til Understøttelse i denne Periode. Enden paa Forhandlingerne blev Forslaget om Mulighed for at forlænge Karenstiden under Hensyn til den indvundne Merfortjeneste.

De egentlige Sæsonfag. Reglen for Omraader, hvor der i større

Efterårsagitationen

Omfang udføres Sæsonarbejde, gaar ud paa, at Karenstiden skal kunne sættes til mindst 15 og højst 45 Dage. Om Sæsonarbejde siges det, at det skal være Arbejde, hvorved der i en kortere Del af Aaret opnaas særlig store Fortjenester, og ved Karenstidens Fastsættelse skal der lægges Vægt paa Gennemsnitsfortjenesten inden for det paa-gældende Omraade i Arbejdssæsonen og denne Gennemsnitsfortjenestes Forhold til Fortjenesten i andre Fag, med hvilke Sammenligning er naturlig.

Karenstiden skal i øvrigt fastsættes af Ministeren efter Indstilling fra Arbejdsnævnet, saaledes at Arbejdsløshedskassernes Repræsentanter kommer til at spille en betydelig Rolle.

Reglen er formuleret saaledes, at den finder Anvendelse paa stedlige eller faglige Omraader, hvilket betyder, at en Sæsonarbejder i Provinsen, som tjener den ganske almindelige Haandværkerløn, ikke rammes af Reglen.

Den individuelle Sæsonarbejderregel. Til Arbejdsløshedslovens almindelige Regler om Karenstid føjedes en Bestemmelse om, at hvis Medlemmet inden for de sidste 3 Maaneder forud for et Arbejdsophør havde tjent en Løn, der svarede til hans eller Fagets gennemsnitlige daglige Arbejdsindtægt for et større Antal Dage end Arbejdet havde varet, skulde han have en forlænget Karenstid, dog kun saafremt Forlængelsen vil andrage mindst 2 Dage og højst 45 Dage. Særlige Udgifter til Kost og Logi ved Arbejde uden for Hjemstedet skulde fradrages ved den forlængede Karenstids Beregning.

Under Udvalgsbehandlingen er det lykkedes at faa de nævnte 3 Maaneder ændret til 6 Maaneder. Herved er opnaaet, at lavere Fortjeneste eller Ledighedsperioder inden for de 6 Maaneder vil medvirke til at bringe Gennemsnitsfortjenesten ned og derved formindske Antallet af ekstra Karensdage, maaske i adskillige Tilfælde helt ophæve dem.

Under Forhandlingerne blev det fra visse Sider i Folketingsudvalget erklæret, at Medlemmer, der tilhørte et Fag, der var karakteriseret som Sæsonfag, *baade* skulde have sit Fags særlige Karenstid paa mindst 15 Dage, og — hvis han havde tjent særlig godt — ogsaa skulde have ekstra Karensdage efter den individuelle Regel. Denne fuldkomne Urimelighed lykkedes det i sidste Øjeblik at afværge ved at skabe Enighed om et Ændringsforslag, der udelukker Behandling efter *begge* Regler.

Restancefrister og Kontingenthjælp.

Fra visse Sider blev det foreslaaet at gøre al Restance ulovlig. Man opnaaede dog Enighed om en Restancefrist paa højst 4 Uger, dog saaledes, at hvor der i et Fag hersker særlige Forhold, kan Arbejdsministeren dispensere, og Arbejdsløshedskasserne kan, naar Omstændighederne taler derfor, tilstaa syge og arbejdsløse Med-

Efterårsagitationen

lemmer, der ikke oppebærer Understøttelse, Udsættelse i den Tid de er uden Arbejde.

Kontingenthjælpen kan som hidtil ydes med indtil Halvdelen af Medlemsbidraget til Arbejdsløsheds-kassen for vanskeligt stillede Medlemmer; men Hjælpen er udelukket, hvis Kommunen skønner, at det skyldes vedkommendes uordentlige Livsførelse eller uforsvarlige Økonomi, at han ikke selv kan udrede Bidraget. Hjælp kan heller ikke ydes, hvis Medlemmet har eller kan anvise normalt Arbejde.

Hvor særlige Omstændigheder, saasom store Forsørgerbyrder, taler derfor, kan Kommunalbestyrelsen dog dispensere fra Reglen efter et Skøn over Trangstilfældet.

Understøttelsens Omlægning.

Efter den nye Lov udbetales der kun for 6 Dage om Ugen, og Søndage kan derfor heller ikke mere medregnes som Karensdage; til Gengæld forlænges faktisk Understøttelsesperioden, idet f. Eks. 120 Understøttelsesdage efter den gamle Beregningsmetode kun udgjorde 17 Uger, men efter den nye Beregning vil udgøre 20 Uger. Den egentlige Udbetaling bliver uforandret, idet Maksimum for Dagpenge-satserne er forhøjet paa følgende Maade:

	Den gamle Lov	Det fremsatte Forslag	Det vedtagne Forslag
Forsørgere	4,00	4,70	4,75
Ikke-Forsørgere med over 8 Aars Medlemsskab	3,50	4,10	4,25
Ikke-Forsørgere med und. 8 Aars Medlemsskab	3,00	3,50	3,50

Som det fremgaar af Tallene, er det under Udvalgsbehandlingen lykkedes at gennemføre en Forhøjelse for de to første Grupper Vedkommende i Forhold til det oprindeligt fremsatte Lovforslag.

Betingelsen for Understøttelse. Til Arbejdsløshedslovens § 16, som bestemmer, at man, forinden man overhovedet kan faa Understøttelse, skal have været Medlem og have betalt Kontingent som nydende Medlem i 12 Maaneder, blev der ved Revisionsforslaget føjet en Bestemmelse, som gik ud paa, at man for at kunne begynde at faa Understøttelse ydermere skulde have haft Arbejde i 52 Uger, hvoraf 26 Uger inden for de sidste 18 Maaneder.

Under Udvalgsbehandlingen opnaaedes der Enighed om et Ændringsforslag, hvorefter den strenge 52 Ugers Bestemmelse ikke skulde gælde for andre end de unge ved den første Optagelse. Først under de sidste Dages Forhandlinger lykkedes det at faa Kravet om de 52 Ugers Arbejde ændret til 39 Uger. Med denne Ændring er Bestemmelsen blevet mere rimelig, idet det jo maa erindres, at Ministeren fortsat bevarer Bemyndigelsen til at give Kasserne Ret til at optage Lærlinge ved Læretidens Udløb med Ret til en be-

Efterårsagitationen

grænset Understøttelse efter en Medlemstid paa en Maaned. Denne Bestemmelse har hidtil ikke alle Arbejdsløshedskasser benyttet sig af. Endelig vil ogsaa de ufaglærte Ungarbejdere, hvis de indmelder sig rettidigt i Organisationen, kunne sikre sig at opfylde de nu gennemførte Arbejdsbetingelser.

— — —

Dette er de væsentligste Ændringer, der er foretaget i Arbejdsløshedsloven, og det vil af Redegørelsen fremgaa, at alle de virkelig grundlæggende Principper i Lovgivningen er bevarede, herunder Kassernes nøje Tilknytning til Fagene. Endvidere er de bestaaende Tilskudsregler bevarede, og der er som tidligere nævnt i Kommissionsbetænkningen givet Tilsagn om fortsat ekstraordinær Støtte til de haardt ramte Kasser.

Understøttelsessatsernes Dyrtidsregulering.

Som det fremgaa af ovenstaaende, var Dagpengenes Maksimumsbeløb i den gamle Lov fastsat til 4 Kr. for Forsørgere, 3,50 Kr. for Ikke-Forsørgere med over 8 Aars Medlemstid og 3,00 Kr. for Ikke-Forsørgere med under 8 Aars Medlemstid. Disse Satser er i den forløbne Krigstid dyrtidsreguleret, som følgende Oversigt viser:

	Forsørgere	Ikke Forsørgere	
		Over 8 Aars Medlemstid	Under 8 Aars Medlemstid
Maksimums-Grundbeløb	Kr. 4,00	Kr. 3,50	Kr. 3,00
Regulering pr. 1. April 1940	5,00	4,40	3,80
— ved Lov af 17. Dec. 1940	5,35	4,70	4,05
— pr. 1. April 1941	5,75	5,05	4,35
— pr. 1. April 1942	6,00	5,30	4,60
Stigning i Procent	50	51	53

Ved Loven af 17. December 1940 indførtes endvidere Adgang til at yde de Medlemmer, der oppebærer Understøttelse som Forsørgere, et *Børnetillæg* paa 30 Øre daglig for hvert hjemmeværende Barn, dog ikke over 1,20 Kr. pr. Dag.

Stigningen i Dagpengesatsernes Maksimum-Grundbeløb andrager, som det fremgaa af Tabellen, 50—53 pCt., d. v. s. paa det nærmeste svarende til Pristallets Stigning. Dyrtidstillæget til Dagpengesatsernes Maksimum er altsaa procentvis større end det almindelige Dyrtidstillæg til de arbejdende.

Ved den nu foretagne Ændring af Lovens Maksimumsbeløb er *Forhøjelsen større, end Overgangen fra 7 til 6 Dages Uge betinger*, saaledes som det fremgaa af Tallene paa foregaaende Side.

FORSORGSLOVEN

De Punkter i Forsorgsloven, der af Revisionsudvalget blev optaget til Behandling var:

Arbejde for Understøttelsen,
Tillægshjælp til Arbejdsløshedsunderstøttelse,
Spørgsmaalet om Kommunehjælpens Maksimum,
Reglen om Tilbagebetaling af Kommunehjælp,
Reglerne om Retsvirkningerne af Kommunehjælp.

Arbejde for Understøttelsen.

Kravet om, at der skal arbejdes for Understøttelsen, er fremsat af de Konservative og vandt Tilslutning inden for Venstre og i nogen Grad ogsaa blandt de Radikale.

Den nye Lov gaar ud paa, at det sociale Udvalg med Kommunalbestyrelsens Samtykke kan bestemme, at understøttede Personer, hvis Trang skyldes, at de har undladt at udfolde rimelige Bestræbelser for at skaffe sig Arbejde, for den udbetalte Understøttelse skal udføre Arbejde for Kommunen. Det er i Loven udtrykkeligt fastsat, at Arbejdet skal være af en saadan Art, at det ikke egner sig til Udførelse med normal Arbejdskraft og heller ikke med Tilskud i Henhold til Beskæftigelseslovgivningen.

Reglen skal i øvrigt praktiseres saaledes, at man først afgør, hvor meget der skal ydes i Understøttelse, og dernæst omsætter denne Understøttelse i Løn, saaledes at Timelønnen bliver den, der kan ydes efter Beskæftigelsesloven, dog uden Statstilskudet paa de 20 Øre pr. Time. Udbetalingen medfører ingen Retsvirkninger, undtagen hvis vedkommende under Arbejdet lægger aabenbar Arbejdsuvilje for Dagen; i saa Fald er der Tilbagebetalingspligt, og Hjælpen betragtes som Fattighjælp.

Der skal foretages Afgørelse for hver enkelt Persons Vedkommende. Et Sogneraad kan altsaa ikke vedtage, at samtlige for Tiden værende arbejdsledige skal ud paa et eller andet tiifældigt kommunalt Arbejde.

Det maa forudses, at Arbejde-for-Understøttelse-Bestemmelsen kun vil faa meget ringe praktisk Betydning.

Tillægshjælp til Arbejdsløshedsunderstøttelse.

Efter de tidligere Bestemmelser kunde Kommunehjælp som Tillæg til Arbejdsløshedsunderstøttelsen kun ydes i ganske særlige Tilfælde, og kun efter at det sociale Udvalg havde forelagt Kommunalbestyrelsen Sagen, og denne havde tiltraadt med $\frac{2}{3}$ Majoritet.

Der er nu gennemført den Regel, at Kommunen som Tillægshjælp til Arbejdsløshedsunderstøttelsen kan anvende indtil 5 pCt. af det

Efterårsagitationen

Beløb, der fremkommer, naar man multiplicerer det Antal Dage, hvor der inden for vedkommende Regnskabsaar oppebæres Arbejdsløshedsunderstøttelse i Kommunen, med den gennemsnitlige Invaliderente pr. Dag.

Ifølge de foreliggende Oplysninger vil de 5 pCt. være tilstrækkelig til, at man kan yde den nødvendige Hjælp, og Beløbet kan i øvrigt forhøjes med indtil Halvdelen, naar Kommunen godtgør, at ganske særlige Forhold gør sig gældende.

Det maa sikkert erkendes, at der ved denne Bestemmelse er opnaaet en Fordel, idet man har faaet anerkendt Nødvendigheden af, at der ydes Tillægshjælp uden for de snævre Undtagelsestilfælde.

Kommunehjælpens Maksimum.

De tidligere Regler fastsatte Kommunehjælpens Grundbeløb til, hvad der kunde ydes efter Folkeforsikringsloven, d. v. s. Invaliderente med de forskellige Tillæg. Hertil kom, at der kunde ydes et Beløb — i det følgende kaldet Raadighedsbeløbet — svarende til, hvad Rentenydere kan faa som personligt Tillæg (i Øjeblikket 12 pCt. af Grundbeløbet), og endvidere kunde Kommunalbestyrelsen i særlige Tilfælde med $\frac{2}{3}$ Majoritet vedtage yderligere Hjælp efter Indstilling fra Socialudvalget — den saakaldte Ventilbestemmelse.

Det blev fra vor Side foreslaaet at tydeliggøre og præcisere Reglerne om Grundbeløb, Raadighedsbeløb og Ventilbestemmelse.

Venstre vilde overhovedet ikke gaa med til at yde Hjælp efter nogen Ventilbestemmelse, men kun efter Grundbeløb + Raadighedsbeløb.

Resultatet er da blevet, at Ventilbestemmelsen er bortfaldet, men samtidig er Raadighedsbeløbet forhøjet til $\frac{4}{3}$ af Procenten for de personlige Tillæg til Alders- og Invaliderentenydere, saaledes at naar denne Procent f. Eks. er $7\frac{1}{2}$ (hvad den er under normale Forhold), bliver Kommunehjælpens Raadighedsbeløb 10 pCt. af Grundbeløbet. Ministeren har i øvrigt lige som ved Tillægshjælpen til Arbejdsløshedsunderstøttelsen Adgang til at forhøje Raadighedsbeløbet med indtil Halvdelen, naar særlige Forhold gør sig gældende.

En Forbedring er opnaaet med Hensyn til Grundbeløbet, idet man ved Beregningen af Børnetillæg ikke længere skal tage Hensyn til Folkeforsikringslovens Bestemmelse om 4 Børn som Maksimum ved Tillægets Beregning, men kan yde Børnetillæg til *alle* Børnene.

Tilbagebetaling af Kommunehjælp.

I Forsorgslovgivningen findes en Bestemmelse om, at »den Kommunehjælp, som en Person efter sit 18. Aar har modtaget eller paa draget sig, kan af det offentlige fordres erstattet saavel af ham selv som i hans Dødsbo«. Der fandtes imidlertid ingen særlige Regler

Efterårsagitationen

vedrørende Erstatningens Inddrivelse; saafremt vedkommende ikke betalte frivilligt, maatte Inddrivelse derfor ske ved Retsforfølgning, hvorved der sjældent kunde opnaas noget. Der er nu givet Regler om, at de sociale Udvalg kan paalægge vedkommende Bidrag til Hjælpens Tilbagebetaling. Bidragene kan inddrives ved Udpantning eller gennem Løntilbageholdelse efter Reglerne om Inddrivelse af personlige Skatter. Bidrag kan dog kun paalægges i det Omfang, vedkommende har Evne til at tilbagebetale ydet Hjælp uden selv at komme til at mangle det fornødne til eget Underhold eller til Opfyldelse af paa-hvilende Forsørgerpligt, og Bidragspaalæggelse kan kun finde Sted, naar den Hjælp, der kræves tilbagebetalt, er ydet inden for de sidste 3 Aar.

Retsvirkningerne af Kommunehjælp.

Bestemmelserne om Retsvirkninger af Kommunehjælp findes i Forsorgslovens §§ 306 og 307, og der blev fra Venstres Side fremsat Krav om Skærpelse af begge Paragrafer.

§ 306. Den gamle § 306 bestemte, at i Tilfælde, hvor en Person ved uordentlig Livsførelse, ved uforsvarlig Økonomi, ved urimelig Opgivelse af en Stilling eller ved uden rimelig Aarsag at nægte at tage Arbejde, selv var Skyld i, at der maatte ydes ham Kommunehjælp, skulde denne Hjælp betragtes som Fattighjælp. Venstre opstillede i Stedet nogle meget indviklede Regler, hvorefter Fattighjælpens Virkning automatisk vilde indtræde under Hensyn til Forholdet mellem vedkommendes Arbejdsfortjeneste og den Hjælp, der var ydet ham. Reglerne var skematiske og vilde ramme fuldkommen i Flæng. Der blev fra vor Side ydet kraftig Modstand, og Forslaget blev opgivet.

Bestemmelserne om Forholdet mellem indtjent Løn og Adgangen til at oppebære Kommunehjælp uden Retsvirkninger har nu faaet følgende Affattelse:

I Tilfælde, hvor en Person ved uordentlig Livsførelse, ved uforsvarlig Økonomi, ved urimelig Opgivelse af en Stilling eller et Arbejde eller ved uden rimelig Grund at nægte at tage Arbejde selv er Skyld i, at der har maattet ydes ham Kommunehjælp, uden at hans Forhold dog kan henføres under Paragrafen om Forsørgelse af arbejdsmodvillige Personer, vil Hjælpen være at betragte som Fattighjælp. Der kan saaledes ikke ydes Hjælp uden Fattighjælps Virkning i Arbejdsløshedsperioder, der indtræder, efter at vedkommende i nogen Tid har haft Arbejde til en Løn, der ligger væsentlig over hans egen eller Fagets gennemsnitlige Arbejdsindtægt, medmindre han efter Arbejdets Ophør selv har klaret sig en rimelig Tid. Hjælp uden Fattighjælps Virkning skal heller ikke kunne ydes Personer, der i Almindelighed er arbejdsløse en Del af Aaret, men den øvrige Del af Aaret har en Indtægt, der ikke ligger under den aarlige Ind-

Efterårsagitationen

tægt, der under tilsvarende Forhold (Alder, ægteskabelige Stilling og Opholdssted) oppebæres af laverelønnede Tjenestemænd og andre, der i Almindelighed ikke søger offentlig Hjælp; i den sidste Gruppe af Tilfælde skal det dog ikke være udelukket at yde en begrænset Hjælp uden Fattighjælps Virkning som Tillæg til forsikringsmæssig Arbejdsløshedsunderstøttelse.

Disse Regler er i Virkeligheden ikke strengere end den gamle Lov, idet der ogsaa efter den er truffet Afgørelser, der ligger paa Linie med ovenstaaende.

Den nye § 306 knytter endvidere Retsvirkninger til Sygehjælp i visse Tilfælde, hvor man inden for Udvalget har fundet det urimeligt at yde Hjælp til Folk, som ikke er, men kunde og burde være nydende Medlemmer af en Sygekasse.

Efter Indstilling af det sociale Udvalg kan Kommunalbestyrelsen med Amtmandens Godkendelse beslutte, at Hjælp ifølge § 306 *ikke* skal have Retsvirkninger. I det først fremsatte Forslag skulde en saadan Afgørelse have $\frac{2}{3}$ Majoritet.

§ 307. Reglerne i denne Paragraf, der handler om, i hvilke Tilfælde Retsvirkninger skal indtræde paa Grund af Hjælpens Størrelse og Varighed, er af Kommunerne blevet praktiseret meget forskelligt. Der blev derfor forlangt faste Regler paa dette Omraade, saaledes at saa lidt som muligt blev overladt til Skønnet.

Den ny § 307 er ganske vist skematisk og lader ikke Skønnet faa saa frit et Raaderum som før, men den har ikke paa noget principielt Punkt forladt det Standpunkt til Retsvirkningernes Indtræden, som den tidligere Lov havde.

Hovedreglen gaar ud paa, at Retsvirkninger skal indtræde, naar der inden for et Tidsrum af 18 Maaneder i 12 Maaneder har været ydet en løbende Underholdshjælp, der svarer til den fulde Invalidere-rente.

Ved Siden heraf findes der paa samme Maade som i den tidligere Lov en Regel om, at Kommunehjælp ydet til Stadighed medfører Fattighjælps Virkninger.

Paa samme Maade som i den tidligere Lov er der visse Ventiler, selv om disse er blevet strammet noget. Det sociale Udvalg kan saaledes udskyde Retsvirkningernes Indtræden i indtil 1 Aar i Tilfælde, hvor Bestræbelserne fra den understøttedes Side for at klare sig uden offentlig Hjælp giver Grund til at forvente, at han vil være i Stand hertil, inden Udløbet af den udskudte Frist. Der er endvidere en vis Adgang for Kommunerne til — i nogle Tilfælde paa egen Haand og i andre Tilfælde med Amtmandens Godkendelse — at fritage for Retsvirkningerne.

Der blev under Forslagetets Behandling foretaget visse betydningsfulde Lempelser i de foreslaede Regler, hvorved det er understreget, at det ikke har været Hensigten at skærpe Reglerne, saaledes at

Efterårsagitationen

uforskyldt trængende faar knyttet Fattighjælps Virkninger til den Hjælp, de er nødsaget til at modtage.

Formaalet med de foretagne Ændringer har været, at Bestemmelsen kan administreres saaledes, at Fattighjælps Virkninger ikke rammer dem, der gør, hvad der kan gøres, for at klare sig selv. At dette Synspunkt nu skal lægges til Grund ved Administrationen er yderligere understreget i en Skrivelse fra Arbejds- og Socialministeriet, hvori det udtales, at Bestemmelsen om, at Hjælp til Stadighed skal medføre Retsvirkninger, maa betragtes som et Supplement til de nye skematiske Regler, og at Formaalet med denne Regel er, at man har villet give Kommunerne et Middel i Hænde til at søge at bringe saadanne Personer ud af den offentlige Forsorg, som vel ikke opbærer den maksimale Hjælp, der er Tale om under de skematiske Regler, men som alligevel igennem en forholdsvis lang Tid stadig henvender sig til det offentlige om Hjælp. Ministeriet gaar derfor ud fra, at Bestemmelsen om Hjælp til Stadighed maa administreres under nøje Hensyntagen til de nærmere Omstændigheder, der bevirker, at vedkommende fortsat maa søge offentlig Hjælp, saasom hans Alder og Muligheder for at opnaa Arbejde, hvorved han kan klare sig selv fuldt ud.

Herved maa man sige, at Brodden af den nye Bestemmelse er blevet fjernet.

Kommunale Beskæftigelsesudvalg.

Foruden med Arbejdsløsheds- og Forsorgslovgivningen har Revisionsudvalget beskæftiget sig med et Lovforslag om kommunale Beskæftigelsesudvalg, der nu er gennemført og bestemmer Nedsættelse af et 3 Mands Beskæftigelsesudvalg i hver Landkommune (5 Mand i Købstæder, hvor der ikke findes offentligt Arbejdsanvisningskontor). Udvalget skal undersøge Arbejdsmulighederne i Kommunen og i Samarbejde med Arbejdsløshedskasserne og den offentlige Arbejdsanvisning sørge for Anvisning af Arbejdskraft. Det paahviler Udvalget at føre Tilsyn med Kontrollen af arbejdsledige i Kommunen, og Udvalget har forskellige Bemyndigelser i saa Henseende; bl. a. kan Udbetalingen af Arbejdsløshedsunderstøttelse standses i indtil 3 Uger, hvis Udvalget skønner, at der uberettiget ydes Understøttelse i Forbindelse med Arbejdsvægring el. lign. En saadan Sag skal indannes for Arbejdsdirektoratet, og foreligger dettes Afgørelse ikke i Løbet af de nævnte 3 Uger, kan Udbetalingen genoptages. Revisionsudvalget har i sin Betænkning givet Udtryk for, at Sager af denne Art rimeligvis bliver saare sjældne. Socialdemokratiet søgte derfor under Forslagets Behandling at faa Bestemmelsen slettet, hvilket dog ikke lykkedes.

Hvis en Arbejder har forladt eller nægtet at overtage et Arbejde

Efterårsagitationen

grundet paa Utilfredshed med Kost eller Logi paa Arbejdsstedet, skal Udvalget udstede Erklæring om Forholdet.

En Ikke-Forsørger under 30 Aar kan ikke oppebære Understøttelse, medmindre Udvalget har meddelt ham Attest for, at der ikke kan skaffes ham passende Arbejde i Kommunen eller paa Egnen. Uanset denne Regel vil der til *faguddannede* Ikke-Forsørgere under 30 Aar, der ikke kan faa Arbejde inden for Faget, kunne udbetales Understøttelse i indtil 2 Maaneder uden Udstedelse af Attest, medmindre der anvises Arbejde, som vedkommende efter Arbejdsløshedslovens almindelige Regler ikke kan vægre sig ved at overtage.

3 Mands Udvalgene sammensættes af et Medlem af Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse, en selvstændig Landbruger samt som Formand et tredje Medlem, der beskikkes af Amtmanden efter Forhandling med de to nævnte Medlemmer.

— — —
Ændringerne i Arbejdsløsheds- og Forsorgslovgivningen træder i Kraft den 1. Oktober. Det samme gælder de Bestemmelser i Loven om kommunale Beskæftigelsesudvalg, der vedrører Tilsynet med Arbejdsløshedskontrollen, medens de øvrige Bestemmelser i sidstnævnte Lov træder i Kraft 1. September.

Den socialdemokratiske Presse.

Pressen er den bedste Agitator, og den størst mulige Udbredelse af den socialdemokratiske Presse er det bedste Middel i Socialdemokratiets Agitation.

Enhver politisk, faglig, kooperativ eller oplysende Aktion kan *forberedes, følges og fortsættes* af SOCIAL-DEMOKRATEN. Begynd derfor enhver Agitation med en optimistisk Optakt i vor egen Presse og udform Læsestof og Annonce i Samarbejde med det lokale Blads Redaktion og Ekspedition.

Lad det lokale Blad følge Slagets Gang og forfølge Sejren. Det sker ved *før, under og efter* Agitationskampagnen at udnytte denne til Erhvervelse af nye Annoncører og nye Abonnenter.

Ved *Abonnements-Tegning* maa vi fortælle vore Kammerater, at det ikke er nok at være *Abonnet* paa Social-Demokraten, man maa ogsaa være Agitator og skaffe nye Abonnenter.

Vi kan spørge Ikke-Abonnenter, om de vilde finde det rigtigt, at uorganiserede Fagarbejdere, som ikke betaler til Fagets Kasser, faar Støtte fra Fagforeningen. Hvis ikke, maa de finde det lige saa urimeligt at ville nyde Frugterne af Partiets Arbejde uden at ville betale Abonnement paa Bladet.

Vi skal gøre *alle* opmærksomme paa den borgerlige Presses Stilling til Arbejdsløshedskasserne, og Agitatoren faar bl. a. ved Genne-læsning af Afsnittet om Arbejdsløshedsloven i denne Tryksag et

Efterårsagitationen

Indblik i et af Øjeblikkets mest brændende Spørgsmaal. Store Dele af de socialdemokratiske Medlemmer kender det kun direkte og indirekte fra Modstanderpresen.

Endelig gælder det om at forklare Kvinderne, at de ikke har Lov til at gaa ind for at abonnere paa Blade, der aabenlyst modarbejder deres egne, Børnenes og Mandens Interesser. Tænk blot paa de store Lønsituationer, hvor den socialdemokratiske Presse er Lønarbejderne og dermed deres Familiers *eneste* og *uundværlige* Støtte overfor Offentligheden.

Ingen Arbejder har Raad til *ikke* at være Abonnent paa Arbejderklassens eget Blad. Ingen ved i Dag, om det bærer mod snarlige lysere Tider, eller vi skal gennem endnu sværere Kriser, men et ved vi, at heller ikke paa Pressens Omraade maa vi være med til at give Modstanderne Midler ihænde til bl. a. at vælte alle Byrder over paa Arbejdernes Skuldre.

Alle borgerlige Blade misunder os vore energiske Agitatorer. Det er Klassefæller, der taler til Klassefæller, og de Abonnenter, som tegnes paa denne Maade har Betingelser for at blive trofaste Abonnenter.

Men først og sidst gælder det om, at der er *Plan* i Arbejdet og Samarbejde mellem Agitationsledere og det lokale Blad — kun da naar man Maalet: *Resultater*.

I større Byer kan man ofte med Held samarbejde med Fællesorganisationen, saaledes at der ligefrem antages *Blad-Tillidsmænd* indenfor de større Virksomheder. Saafremt den faglige Tillidsmand ikke kan paatage sig dette Arbejde, vil man sikkert indenfor Aktivgruppen kunne finde en dertil egnet Mand med Tid og Evner.

Endelig maa man huske ogsaa at sætte *Kvinderne* i Arbejde. Vort Partis som vort Blads Politik er — i Modsætning til andre Partiers og Blades — ens for Kvinder og Mænd.

Vort Blad er nu i alle Maader en moderne og tidssvarende Avis og Nyhedsbringer. Der sker noget hver Dag, og kun Social-Demokraten behandler Døgnets Begivenheder og Stof, saaledes at Arbejderklassens Synspunkter gøres gældende. Vi kan derfor med Oskar Hansen synge:

I Døgnets Fart og Færden
er Bladet Nuets Klang,
det samler hele Verden,
dens Sorger og dens Sang,
det samler Døgnets Trin og Tramp,
det spejler Folkets Retfærds-Kamp.
∴ Vort Blad, vort Værn og Værge,
skal styrkes Dag for Dag. ∴

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk